

ACCIO

Ja tenim Constitució!
Ja tenim President!
Visca la República!!!

Setmanari d'Esquerra Republicana
 Redacció i Administració: Francesc Llairet, 21.

Portantveu del Centre Republicà Català
 Subscripció al mes, 0,75 ptes.

Saludem amb tota cordialitat i respecte al primer President de la segona República i plens d'emoció rendim l'homenatge dels nostres sincers pensaments amb Fermí Galán i García Hernández a tots els màrtirs de la llibertat.

Avui fa un any...

Avui fa just un any que esclatà el moviment de Jaca que havia de portar les conseqüències que segueixen:

- augment de la llista dels màrtirs de la Llibertat,
- augment de la llista dels crims d'un règim caduc,
- augment de la llista dels traïdors i covards,
- la reacció del poble espanyol que amb la papereta als dits reclamà la sobirania que li havien usurpat,
- la proclamació de la República civil el 14 d'abril, dintre la més franca alegria del poble i de l'ordre insuperable,
- major amplitud de llibertat i de justícia social, el reconeixement de la llengua catalana en les escoles de Catalunya i l'autonomia de les regions que la desitgin i estiguin capacitades per a fer-ne ús, l'exaltació a la Presidència de la República d'un home unànim, comprensiu i cavaller abnegat, Don Nicet Alcalá Zamora, que avui haurà començat exercir les seves funcions, i la salvació del país, camí de la redenció del poble.

I demostrà que quan el poble vol fer valdre els seus drets, no necessita vessar sang, no necessita de les armes. Es vessà, cert, la de Jaca, però sobre que en un canvi tan

gran no significa gran cosa (materialment parlant) en la consciència de tots està com es produí

Avui es compleix el primer aniversari. Al crit vibrant de: Visca la República!!! llençat per un home tot ideal, tot amor, generós, tot sacrifici, aixecà la guarnició de Jaca i amb ella la població civil. Havia esclatat la revolució que de des feia anys s'anava incubant i aviat flamejà la bandera republicana en el balcó de l'Ajuntament. La cridòria pels carrers de Jaca, els visques sortits del fons de l'ànima, de dintre el cor, palesaven ben bé l'alegria d'aquells ciutadans. El capità Fermí Galán i el ciutadà Pio Díaz caps de la revolta, militar l'un, civil l'altre, posaren en pràctica l'organització prevista i l'ordre fou complert, la població tenia l'aspecte d'un dia de festa major. Els incidents del guàrdia civil i dels carrabiners morts no passava d'ésser uns fets lamentabilíssims produïts potser per la inconsciència d'una ànima qui sap si incomprendiva, aferrada a la disciplina, qual cosa no pot pas censurar-se puix que ells creien complir un deure.

Després Fermí Galán i García Hernández i altres companys, havien d'anar plens d'il·lusions i amb el cor saturat d'esperança camí d'Osca, camí de la traïció que havia de tirar a rodar tot aquell esclat de jòia, traïció per covardia dels compromesos, traïció per covardia també dels de dalt, de gent sense honor, que trepitjaren llur paraula d'honor

de la manera més repugnant i vil imaginable, que assassinàven premeditada i alevosament a dos homes de cor, a dos cavallers, que un d'ells tot sol valia més que els llurs assassins tots plegats. Mes, no comparem, que repugna tan sols el pensar-ho, i seria una ofensa per aquells dos màrtirs que si bé tenen els ossos enterrats al cementiri d'Osca, el seu esperit vibra com jamai en el pit de tots els homes liberals, de tots els homes que estimen llurs germans del món. S'equivocaren ben bé els assassins puix que no era a l'home que volien occir, com amb Francesc Ferrer, era el cervell, era la idea que volien exterminar, covards!!! L'obcecació no els deixà veure que això era impossible.

Les idees radiants d'humanisme, d'amor als germans els feien por, eren l'espectre que no els deixava tranquils, era el far que il·lumina els cervells adormits, que despertava les consciències i a ells els hauria cremat les entranyes si en tinguéssim, que obre els ulls a la realitat i ensenya les injustícies d'una societat corrompuda, vilipendiadora de la vida i hisenda del país, d'aquella colla de bandits de «sangre azul» que després de xuclar la sang del poble encara volien presentar-se com a protectors dels que feien de bon minyó. Quantes vegades haureu llegit «Fulano se ha dignado recibir a...», «Las infantitas conversando con unas obreritas...» dit tot amb un aire de perdonavides! Era

<p>CINEMA ZORRILLA</p> <p>Dies 12, dissabte i diumenge, 13</p> <p>ACTUALITATS SONORES</p> <p>Marionettas</p> <p>T. S. F.</p> <p>Bingo en el Circo</p> <p>El 1.000.000</p>	<p>Teatre Guimerà-Picarol Cinema</p> <p>Dissabte, 12 i diumenge, 13 des.</p> <p>Revista Paramount</p> <p>MONTE CARLO per Jeannette Mac Donald i Jack Buchanan</p> <p>Luna de hiel pel·lícula muda</p> <p>Idilio de Quinojo dibuixos sonors</p>	<p>CINEMA NOU</p> <p>Dissabte i diumenge dies 12 i 13</p> <p>La danza roja per Dolores del Río i Charles Farrell (sincronizada)</p> <p>BANDIDO POR EXCELENCIA per Mona Maris i Warner Baxter (cançons i frag. en espanyol)</p> <p>Dibuixos animats sonors</p>	<p>CINEMA VICTORIA</p> <p>Dies 12 i 13 Desembre de 1931</p> <p>Mar de fondo per George O'Brien i Mona Maris</p> <p>Condesa loca pel·lícula muda</p> <p>Noticiari Fox sonor</p> <p>La bañera musical dibuixos sonors</p>
---	---	---	--